

אבירי הדג

מתוך א. לאנג "הספר החום"

חי פעם סנדלר זקן שעבד קשה במקצוע שלו ביום
ובלילה אך בקושי הצליח להרוויח כדי לפרנס את
עצמו ואת אישתו, והם נעשו רזים ורזים מיום ליום.
במשך זמן רב הם ניסו לשכנע זה את זה שאין
להם תיאבון והשתדלו להעביר זה לזו וזו לזה את
מעט האוכל שהשיגו, אך בסוף הסנדלר איבד את
סבלנותו והחליט ללכת לדוג בנהר הקרוב.
גם בדיוג לא הייתה לו הצלחה רבה ויום אחד,
כששכב במיטתו החליט - "אם מחר לא אתפוס דג
ראוי לארוחה לשנינו, אלך ואתלה את עצמי על
העץ הקרוב ביותר.
הוא הטיל את ׁׁ החכה ולמזלו הצליח לדג גדול
ויפה. כשחזר אתו הביתה שמע פתאום שהדג

מדבר אליו בקול אנוש:

"תבשל אותי היטב, תתבל במלח ופלפל, תן
לאשתך לאכול שתי חתיכות מבשרי ושתי האחרות
הנותרות שמור. מחר בבוקר תטמין אותן בגינה
לפני הצריף שלכם. מהם תוכלו להתפרנס."
הסנדלר לא ידע מה פירוש הדבר שהשמיע הדג
המדבר, אבל לא ראה הרבה ברירות והחליט שאם
אינו מבין אז לפחות ישמע לדבריו של הדג המוזר.
הוא עשה כפי שאמר לו הדג ואמנם כעבור ימים
אחדים בעריסה שבביתם הופיעו שני תינוקות,
בנים תאומים, ואחרי הצריף צמחו שני עצי אגס
שנתנו פרי בשל במשך כל השנה. בצמרות העצים
מצא האיש מגני נחושת נהדרים ועל כל אחד מהם
כתוב "אביר הדג".
מאז המשפחה לא הייתה רעבה יותר ושני הבנים
גדלו מהר ותוך מספר שנים היו כבר לבחורים
מגודלים. הם יכלו כבר לעבוד והיו גם אמיצים ודאגו

גם להורים וגם לשכניהם כמו אבירי יושרה וצדק של ממש.

אך המקום היה צר להם והם החליטו לצאת לעולם הרחב ולחפש את מזלם. וכך, באישור הוריהם, שני הבנים עזבו את הבית ויצאו לדרך. הם הלכו עד פרשת הדרכים ושם נפרדו, אך הסכימו שיפגשו שוב תוך שנה.

הצעיר שהלך בדרך המובילה מזרחה הגיע תוך כמה שעות לעיר גדולה שבה כל התושבים עמדו לפני בתיהם, בכו והתאבלו.

"מה קרה כאן?" שאל הצעיר. ואיש אחד הסביר לו שמדי שנה תושבי העיר נאלצים להקריב נערה יפה מבנות העיר לדרקון איום שהתנהל לא הרחק מהעיר. והשנה הגורל נפל על בת המלך שלהם שהיא נסיכה נבונה, טובת לב ואהובה על כולם.

"אבל איפה הנסיכה הזו?" שאל הצעיר. ושוב ענה לא האיש תוך בכי רב "היא כבר נמצאת במקום,

תחת עץ וממתינה לדרקון."

הפעם הצעיר הרגיש את עצמו כאביר של ממש, אביר הדג, והוא רץ מהר למקום שבו עמדה הנסיכה. הוא ראה את הנסיכה, שטופת דמעות, עומדת תחת העץ וממתינה לדרקון. כששמעה את הצעיר מתקרב הורידה את מטפחתה מעיניה.

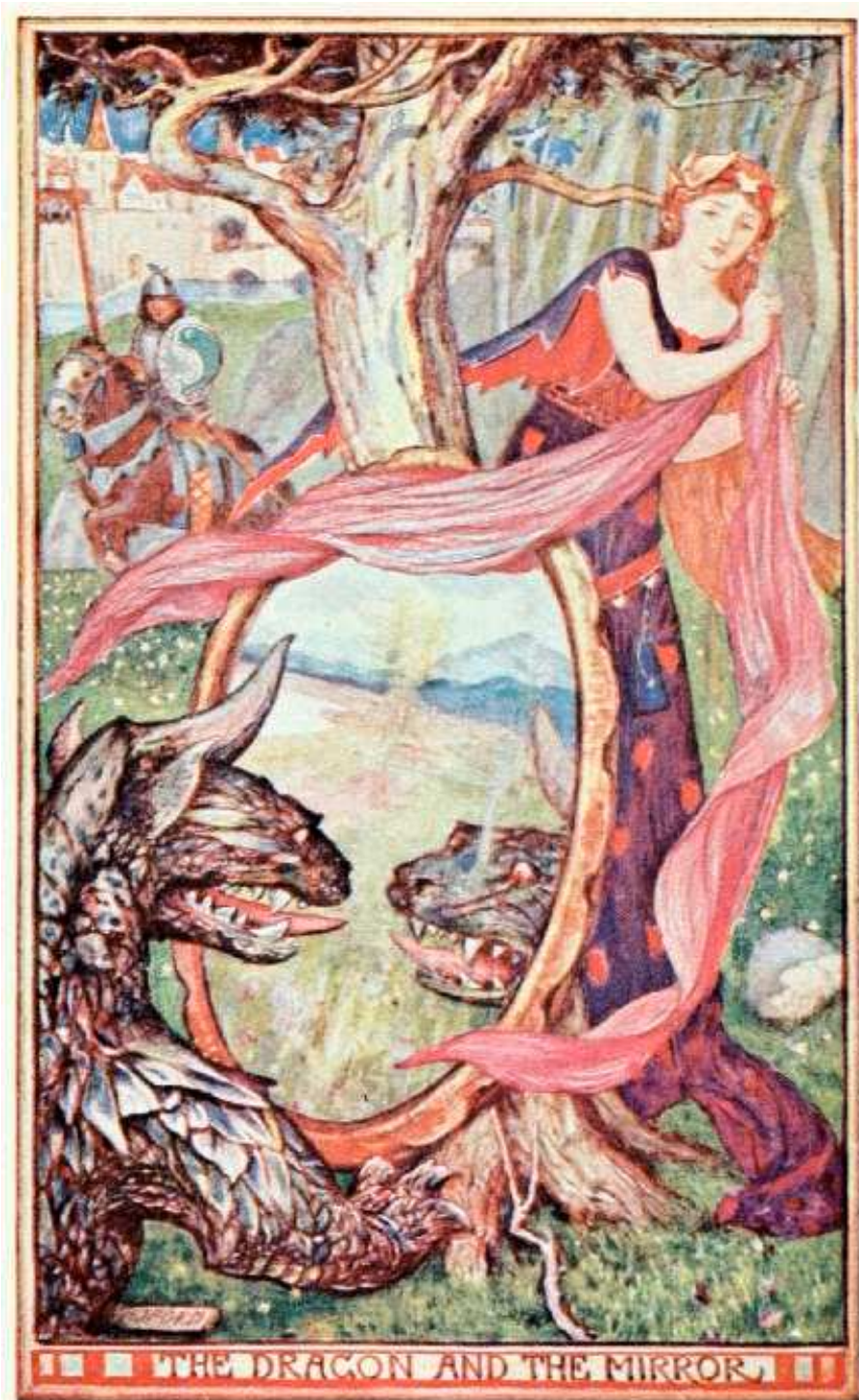
"ברח" קראה "ברח מכאן לפני שהמפלצת תראה אתך!"

היא אמרה זאת והתכוונה לכן, אך כשהוא הסתובב והתחיל לרוץ חזרה העירה הרגישה צער עמוק, כי הצעיר נראה לה מאוד.

אלא שלא עבר זמן רב ואביר הדג חזר אליה, רוכב על סוס שלקח בעיר ונושא איתו ראי גדול לפניו.

"יש לנו עוד זמן. הספקתי" קרא והשעין את הראי על גזע העץ הגדול.

"תני לי את הצעיף שלך" קרא וכיסה את הראי בצעיף שהיא הגישה לו. "עמדי קרוב לראי. אל

פחד. אני נמצא לא רחוק. כשהדרקון יתקרב אליך תורידי את הצעיף מהראי."

הוא הסתתר בין הסלעים עם חרבו שלופה, וכבר שמע את רעש הכנפיים העצומות של המפלצת. הדרקון הרים את ראשו גבוה כשראה את הנסיכה במקומה והתחיל להתקרב אליה באיטיות. אך כשהיה כבר קרוב לראי הנסיכה משכה את הצעיף והסתתרה מהר מאחרי העץ.

היא ביצעה את הוראת אביר הדג בלי להבין ובלי לדעת מה יקרה כשהדרקון יעמוד מול הראי. אולי הראי הזה קסום והדרקון יהפוך פתאום לאבן. או אולי מהראי תצא להבת אש שתשרוף את הדרקון, כפי שקרה בסיפורים, אותם סיפרה לה המטפלת הזקנה שלה. אך שום דבר כזה לא קרה.

הדרקון ראה את עצמו בראי והוא עצר ברוגז רב, כי ראה לפניו מפלצת גדולה ואיומה כמוהו. הוא נרעד בכעס והניף את זנבו. והמפלצת שמולו

עשתה כמובן אותו הדבר. הוא גלגל את עיניו האדומות כדי להפחיד את המפלצת העומדת מולו, אך זו גלגלה את עיניה גם כן. הוא פתח את הלוע שלו והוציא שאגה איומה, אך הדרקון מולו שאג עליו חזרה. וזה כבר היה יותר מדי. בשאגה עוד יותר איומה התנפל הדרקון על האויב המדומה. הראי נשבר למאות חתיכות, שבכל אחת מהן שתקף חלק מגופו של הדרקון. באותו רגע נדמה היה לדרקון שהוא בעצמו התפרק למאות חתיכות. זה היה הרגע לו חיכה אביר הדג, ועוד לפני שהדרקון הבין שהוא בעצמו לא נפגע, החנית של אביר הדג נתקעה בגרונו והוא נפל מת על הסלעים.

הו! איזו שמחה הייתה בעיר כשאביר הדג חזר עם הנסיכה היושבת מאחוריו על סוסו, וגופו של הדרקון נסחף אחריו קשור בחבל. כולם קראו שהמלך חייב לתת לצעיר הזה את ידה של הנסיכה

ואמנם כך קרה. ואיש לא ראה לפני כן מסיבות וחגיגות כאלה כפי שהתקיימו בעיר ואת החתונה המפוארת שנערכה לזוג הצעיר. וכשכל זה עבר הזוג הצעיר עבר אל הארמון שהכינו אותו במיוחד עבורם.

ביום ראשון אחרי החתונה אביר הדג ביקש מכלתו שתראה לו את כל הארמון, והיא הובילה אותו בכל האולמות וחדרים עד שבשעות הצהריים הם הגיעו למרפסת רחבת ידיים שעל גג הארמון, ומשם הביטו ביחד על כל הסביבה.

"איזו טירה היא זו שרואים מכאן?" שאל האביר "היא נראית שחורה כולה, כאילו בנויה משיש שחור."

"קוראים לה הטירה אלבטרוז" ענתה הנסיכה "והיא כנראה מכושפת, כי מעולם לא חזר משם מישהו מאלה שניסו לבקר בה."

בעלה לא ענה על כך דבר והתחיל מיד לדבר על

נושא אחר, אבל למחרת בבוקר לקח את חניתו ויצא אל הטירה.

צריך היה להיות באמת אמיץ מאוד כדי להתקרב לטירה זו, כי שערות צמרו רק מהמבט עליה. היא הייתה חשוכה כמו סערה ושקטה כמו קבר. אך אביר הדג לא ידע פחד ומעולם לא נרתע מאיום כלשהו ולכן, כשהתקרב לשער הטירה, הוציא את הקרן שלו ותקע בה.

צלילי הקרן עוררו את ההדים הישנים של הטירה והם חזרו בקול רם, פעם ברוך, פעם קרוב ופעם רחוק. אך עדיין שום דבר לא זז.

"האם יש מישהו בפנים?" קרא הצעיר בקול החזק ביותר. וההד ענה "נים..נים!"

"הללו!" הוא קרא שוב וההד ענה "לא..לא."

האביר לא שם לב להד. הוא נתן מכה חזקה בשער ופתאום פשפש קטן בשער נפתח ובו הופיע אף ארוך ואחריו בעלת האף, אישה זקנה ומכוערת

ביותר שאפשר היה לראות אי-פעם.

"מה רצונך?" שאלה.

"רוצה להיכנס" ענה בקיצור "אולי גם אוכל ללון כאן? כן או לא?"

"לא..לא.." נשמע ההד.

"בוא, כנס" אמרה הזקנה "אני לידי ברבריקה וזו הטירה שלי. ברוך הבא. תוכל לחיות כאן ותהיה לבעל שלי."

"בעל שלך? הרי את לפחות בת מאה!" האביר הופתע כל כך שהחנית נפלה מידיו. "אני רוצה רק להכיר את הטירה ואלך לי מאין שבאתי."

קולות ההד נשמעו כמו צחוק, אך האביר לא שם לכך לב. האישה הזקנה אמרה לו ללכת בעקבותיה והיא הובילה אותה מחדר לחדר. כל חדרי הטירה היו מלאים ברהיטים וחפצים כפי שאביר הדג לא ראה מעולם.

ואחרי שהעבירה אותו דרך עשרות חדרים אמרה

הזקנה: "שמרתי כאן חפצים יקרים רבים, אך הדבר החשוב והיקר ביותר נמצא בקומה העליונה. בוא אחרי על המדרגות האלה, אך תשגיח שלא תמעד."

והיא התחילה לעלות במדרגות וקראה גם לו לעלות.

הוא הלך אחריה בחושך אבל היא עלתה מהר ופתאום נעלמה מעיניו. עוד צעד אחד למעלה ורגלו דרכה על מדרגה שנפתחה תחת משקלו והוא התחיל ליפול. הוא נפל כמו שנפלו רבים אחרים לפניו לתוך מרתף הטירה וגופו המת הצטרף לגופות של אחרים.

"אז לא רצית לשאת אותי לאישה!" צחקה

המכשפה הזקנה "הה-הה-הה!"

*

ובינתיים אביר הדג השני הלך בעולם הרחב ואחרי שראה דברים רבים ומעניינים התחיל לחזור

הביתה. תוך כדי כך הגיע לאותה העיר הגדולה שבה התחתן אחיו אביר הדג השני. הוא התהלך ברחובות העיר ולהפתעתו אנשים רבים ברכו אותו כאילו הכירו אותו היטב, חיילים העומדים בשמירה לפני בניני הממשל הצדיעו לו, וכשהתקרב לארמון יצאו לקראתו משרתים שסיפרו כי הנסיכה דואגת לו מאוד ובוכה מרות.

ואז הבין שכולם חושבים אותו לאחיו. "אולי קרה דבר לאחי התאום. מוטב שלא אגלה מי אני ואז יתכן ואוכל לעזור לו" חשב.

כשנכנס לארמון הנסיכה נפלה בזרועותיו עם ונשמה לרווחה.

"האם הלכת אל הטירה?" שאלה.

"בוודאי, הלכתי לשם" ענה.

"ומה גילית שם?"

"זה לא אוכל לספר עד שלא אחזור לשם שנית" ענה.

"האם באמת תלך לשם עוד פעם?" אמרה "אתה האיש היחיד מכל אלה שניסו לחדור לטירה זו ושחזר משם."
"אבל אני חייב ללכת לשם שנית. אין לי ברירה."
והנסיכה, שהייתה אישה נבונה מאוד אמרה "טוב, אבל עכשיו בוא לישון."
אך האביר לא הסכים.
"עד שלא אבקר בטירה בפעם השנייה לא אוכל לישון. נשבעתי שלא אנוח עד שמלאכתי בטירה לא תסתיים." והנסיכה לא ענתה על כך דבר.
למחרת האביר יצא אל הטירה, בטוח שדבר מה איום קרה לאח שלו.
הפעם הספיקה תקיעת קרן אחת כדי שאפה הארוך של המכשפה יופיע בשער. אך איזו הפתעה ציפתה לה! כשהמכשפה ראתה את פניו של האביר היא כמעט מתה מפחד. היא חשבה שזה רוחו של האביר שאותו היא הפילה מת למרתף ועכשיו הוא

בא להתנקם בה.
"אישה זקנה!" קרא האביר הדג השני "האם אירחת אביר צעיר לפני ימים אחדים? ואיך נהגת בו?" והוא דקר את גופה בחנית שלו. היא ניסתה לברוח אך החנית כבר חדרה לגופה.
"איפה אחי, מכשפה נבזית?" שאל אביר הדג.
"אני יודעת שעלי למות עכשיו" אמרה המכשפה "אך לא אגלה לך איפה הוא, אלא אם תבטיח להחזיר אותי שוב לחיים."
"להחזיר לחיים?" לעג בצחוק האביר "ואיך אעשה זאת?"
"או, זה פשוט. תאסוף פרחים אדומים מהעשבים הצומחים שם בגינה. תכתוש אותם היטב ותשים בדוד גדול. תוסיף מים ותרתיח ואחר כך תכניס לדוד את גופי ובשל אותו."
והאביר תקע את חניתו עמוק בליבה של הזקנה ואחר כך עשה כפי שהסבירה לו. ובאמת היא יצאה

חיה מדוד החליטה, אך להפתעתו היא כבר לא הייתה מכשפה זקנה אלא נערה צעירה יפהפה. היא סיפרה לו שדרקון אכזר חטף אותה בילדותה והפך אותה למשרתת שלו. הדרקון אילץ אותה להמית את כל אלה שניסו לחדור לטירה ומצפון הרע על מעשים האלה עשה אותה כה זקנה ומכוערת.

ואביר הדג התאהב בה במבט ראשון. ואז היא סיפרה לו מה קרה לאח שלו והובילה אותו אל המרתף.

הוא לקח את גופתו של האח, ויחד עם הנערה העבירו את כל גופות של קורבנות האחרים שהיא המיתה ואת כולם החיו בחליטת הקסם. הם מצאו גם גופות של הנערות, קורבנות הדרקון, שחי בטירת האימים, וגם אותן החזיר לחיים. אביר הדג הראשון חזר אל אשתו הנסיכה בארמון שלה. האביר השני התחתן עם הנערה מדוד

החליטה. הם שפצו את הטירה השחורה, ציפו את הקירות השחורים שלה בשיש ורוד ממחצבות איטלקיות וחיו בה עם כל האוצרות הנפלאים שמצאו בה. וכך הכל בא למקומו בשלום.

אא. אתם זקוקים לסוליות חדשות לנעליכם? הסנדלר הזקן אולי יסכים להכין לכם אותן. הוא מדי פעם עוד מתקן נעליים, אבל רק לילדים טובים. לא, הם לא רצו לעבור לארמונות של אבירי הדג. הם מתפרנסים ממכירת האגסים. מתוקייהם!